

луетъ на войскара върху площадката на кулата за мигъ се спрѣ, наведе се малко, следъ това спокойно продължи да се разхожда нагоре-надолу съ копие до рамото. Единъ конникъ прекоси двора и влѣзе въ палата.

Следъ малко на прага се появи Иванко.

Бѣше много бледенъ. Неуловима усмивка гърчеше лѣвия жгълъ на устата му.

Поклони се прекалено дълбоко, безъ да сваля шапка и плащаникъ.

Царьтъ го гледаше мълчеливъ.

Измама цвѣтѣше по лицето на предателя. И той не се мъчеше да я скрие. Вѣрни бѣха значи думитѣ на Белота.

„Пази се отъ Иванко. Много често го виждамъ да шушне съ Исакъ Комнинъ...“

О! Асѣнъ знаеше да се справя съ предатели. Нека всички видятъ какъ се наказватъ измѣнниците. За урокъ и за примѣръ. Братъ да му бѣше — и него чакаше същото.

— Ще признаешъ ли вината си?

— Нищо не признавамъ, Бѣлгуне!

— Вѣрно ли е, че си щѣлъ да викашъ ромеитѣ на помощъ, за да те провъзгласятъ за царъ?

— Клевети сѣ това, Бѣлгуне...

— Предателъ! И какъ посмѣ да посегнешъ на моя домъ?...

— Детето на Слава не е отъ мене!

— Лъжецъ!

Яростъ разтрепери царската дѣсница. Той обнажи мечъ.

— Пази се, Иванко!

Но, бързъ като мълнията, болярътъ го изпревари и следъ мигъ дръжката на ножа му стърчеше въ гърдитѣ на Асѣна.

Безъ да издаде нито единъ викъ, царьтъ направи две крачки назадъ, наведе се, помъчи се да вдигне изтървания си мечъ, и изведнажъ рухна върху лѣвото си рамо на пода.

Алена кръвъ бързо образуваше тъмна локва около него.

Въ съседната стая екна страшенъ нечовѣшки викъ.

Царицата бѣ чула шума на падащото тѣло и бледа